

Udbrud i Danmark, snarere end at søges i Sverige, bør søges i Lande, hvor Sygdommen er stationær, og fremfor Alt i Lydsland, og af Indenrigsministeriets Skrivelse af 5te Oktober 1881 (Bilag 22) fremgaar, at ligeledes den engelske Regjering gjentagne Gange har hentydet til, at de i Danmark indtrufne Tilfælde af den ondartede Lungesyge mulig kunne være foranledigede ved Indførsel fra Lydsland og ikke, som af Ministeriet antaget, fra Sverige.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt Sygdommen kan opstaa af sig selv eller kun ved Smitte, antage saavel Professor Bagge og Korpsdyrlæge Bøsting som Professor Lindqvist, at Sygdommen ikke kan opstaa af sig selv, men kun ved Smitte, i hvilken Retning Korpsdyrlæge Bøsting i det tidligere nævnte Møde i det kgl. Landhusholdnings-selskab den 23de November 1881 ifølge Referatet bl. A. udtalte sig saaledes: „Det kan maasse klinge doktrinært, og dog frygter Lægeren ikke for at udtale som sin Overbevisning, at dens Selvaal er utænkelig; han tør vel næsten sige, at alle Sagkyndige ere enige om, at Smitten i denne Sygdom er et ægte Contagium: et organiseret, levende Væsen, og Tanken om, at dette skulde kunne fremstaa som Følge af allehaande eller et enkelt for Dyrret skadeligt hygieinisk Forhold med Undtagelse af selve Smitten, maatte nødvendigvis forudsætte en Skabelse af samme, en Selvaal, som jo hele Nutidens Viden paa dette Omraade afgjort taler imod.“ Afhøede Docent Bay antog derimod, efter hvad Dr. Bøsting ved samme Leilighed oplyste, at Sygdommen mulig kan fremaales hos Maltekvæg som Følge af Overbeholdelse af dets Lunger.

Hvad angaar, om det kan anses for anbefalesførværdigt eventuelt at træffe saadanne Sikkerhedsforanstaltninger mod Indførsel af Sygdommen fra Sverige, som ses at have været paatænkte i Indenrigsministeriets Landbofontors Skrivelse af 19de Januar 1881 (Bilag 6), turde det neppe lades ude af Betragtning, at beslige Foranstaltninger i deres Virkning vilde temmelig nær blive ensbetydende med et Forbud. Hertil kommer, at deres Nytte maa synes meget tvivlsom, at dømme saavel efter en Udtalelse i oftnævnte Møde af Korpsdyrlæge Bøsting, at Sygdommen kan forekomme i saa mild en Grad, at den slet ikke kan opdages, og forløbe uden at efterlade det ringeste Spor, som efter en Udtalelse af den nys afaaede Veterinærphysikus Etatsraad Eschering i en Artikel i Berlingske Tidendes Aftenavis for 14de Marts 1882, hvor det bl. A. hedder: „Sygdommen viser, saalænge det paagjældende Dyr er ilive, intet sikkert Tegns paa dens Tilstedeværelse end ikke for den mest Sagkyndige; kun ved en Underjælgelse af det døde Dyrs Lunger kan man være sikker paa, om man har Sygdommen for sig.“

I Anledning af den i Juli og August Maaned 1881 givne Række af Dispensationer fra det da bestaaende Forbud mod Udførsel af levende Hornkvæg fra Sjælland og Amager har Indenrigsministeren i sit Foredrag i Folkethinget den 16de December 1881 (Sp. 379 o. f.) givet en Skildring af den uheldige Tilstand, som Forbudet havde foraarsaget i Fedestaldene her paa Sjælland, hvor man sad inde med store Besætninger af overfedede Kreaturer, som det ikke var muligt at afhænde, ligesom Fodermangel paa flere Steder lod sig befrygte. Ministeren betonedede, at Klagerne herover tiltog fra Dag til Dag, da han af Hensyn til England ikke kunde have Forbudet i den første Halvdel af Juli, hvilket han havde stillet i Udfigt. Under disse Omstændigheder, og da Ministeren ansaa det for givet, at der ikke var „nogen virkelig reel Fare ved nu at udføre Kvæg her fra Sjælland“, samt da England formentlig ikke saa meget af reelle som mere af formelle Grunde endnu tilraadede Forbudets Opretholdelse, meddeltes Dispensationerne, og tilspøiede Ministeren herom (Sp. 380): „Jeg vilde ikke sætte det i Blodene, thi en offentlig Bekjendtgørelse vilde have haft en skadelig Indflydelse paa hele Sagen og maasse have bevirket, at der slet ikke blev Leilighed til at blive af med Kreaturerne“.

Det ses af Udenrigsministeriets Skrivelse til Indenrigsministeriet af 8de Juli 1881 (Bilag 18), at de af Indenrigsministeren ifikrede som en Følge af Udførselsforbudet for de sjællandske Fedestalde indtraadte trykkende Forhold havde været forudsætte, og at dette havde givet Anledning til Forhandlinger mellem den danske og engelske Regjering, hvilken sidste ved Siden af at insistere paa Forbudets vedblivende Opretholdelse tilraadede som en Hjælp, at give Dispensationer til at udføre Kvæg via Slesvig og Holsten til England, for der at slagtes ved Amtomsten. Derimod indeholde de Udvalget meddelte Aktstykker ingen Oplysning om, at lignende Forhandlinger samtidig have fundet Sted med Lydsland, og ei heller om — hvortil der synes at kunne have været Anledning — at det er forsøgt at erhverve Lydslands Indvilgelse til at følge det af England med Hensyn til Dispensation til Udførsel igjennem Lydsland givne Raad. Som ovenfor berørt, tog Lydsland af disse Dispensationer Anledning til uden Ophold at affpærre sig ikke alene fra Sjælland og Amager, men fra hele Danmark ved et Indførselsforbud, der opretholdtes i henved 8 Maaneder, nemlig fra den 19. Juli 1881 til den 15. Marts 1882.

Med Hensyn til Spørgsmaalet, om det ommeldte Forbud imod Indførsel af Kvæg fra Sverige er foreneligt med den bestaaende Lovgivning, vil Udvalget tilbageholde enhver Udtalelse, medens Udvalget anser dette Forbuds Ophævelse snarest muligt for ønskeligt og gavnligt.